

Horváth Ödön

Dúdolgató

Örvendezem, mert levetkőztetsz;
griffmadár-mintás lepedőn vetsz
ágyat nekem, és mellém fekszel.
Vigyázz, mellettem megöregszel!

Ha örökre szeretőm lennél,
néha szégyenfára szegeznél.
Kínoznál; áldozatod lennék:
vér csorogna rólam s verejték,

de rám csavarnád tiszta inged;
nagy vágy fűzne szorosra minket.
Tudom, többé soha se hagynál

el, megszoptatnál, elringatnál;
előbb sírnék, de megnyugodnék,
forró öledbe belehalnék.

Higgy a Csöndnek!

Hét Bölcs szerint legáldottabb a Csönd!
Ha bármi rossz ér, ha házad leég,
ha lábad alatt megnyílik a föld,
ha villámaid küldi rád az ég,

nagy bajodban a Csönd tanácsadó.
Higgy neki! Tudása szent, végtelen.
Tőle meghallod: számodra mi jó
és mi nem jó, mi az értéktelen.

A Csönd minden pillanatban tanít.
Ha megfogadod tanításait,
akármilyen körökben is forogsz,

bölcsen cselekszel, nagy csapás nem ér,
minden szava drágakővel felér;
előbb vagy utóbb megvilágosodsz.

Csatáné Bartha Irénke

Egy kortynyi borban

Egy kortynyi borban
a csönd dorombol,
puttonyból az illat,
mit hozott a dombról.

Lányok mosolya
gömbölyödik benne,
örök reménnyé
aszúsodik lelke.

Egy kortynyi borban
ott az ölelés,
venyige húron
cikkanó nevetés.

Ott van a csók
lágyszamata,
muskotályos idők
édes illata.

Kortyban izzik a bor
minden aromája,
áldassék Bacchus
s Dionüszosz kupája.

Kékfrankos, Kadarka,
Rizling, Leányka,
száraz vagy édes
borok házassága,
emelem poharam
a jó boros gazdákra!

Őszi akkordok

Hallgatag őszi táj
bilincses bánatot hordoz,
somfa gyújt fölötte
bíborló mécsvilágot.

Didereg a forrás,
fejénél két őz kővé dermedt,
csahos ködagarakat
a völgyre engedtek...

Árva társkereső
szomorú felhőlány,
bánatát zokogja
mélyhegedű húrján.

Nyár volt az élete,
katángszirmos liget,
gondörvények felett
belakható sziget.

Panaszos levelek
jajongnak a völgyben,
vetkőznek a nyárfák –,
aranyhajú hölgyek –.

Daliás tölgyek
szépségük csodálták,
most ékességüket
avarba szórják.

Apadó sorok

Lombjai hullnak
régi nyaraknak,
szemükben
vakul a fény,
recseg, ropog
térdeplő imánk
zivatarok idején.

Száll az idő:
ősz szele tépázza kertünk,
hajunk ezüstje
gyérül egyre,
boldog sétáink a hó belepte...

Avarba hullatja
illatát a nyár,
igét szomjazó szánkra havaz
gesztenyelevelek
rozsdálló szökőkútja.

Lombjai hullnak
régi nyaraknak,
még pár óra...s lemegy a nap...
hátunk mögül a sorok elapadnak...

Szüreteidről le ne késsek...

Uram, a két szárnyam nehéz,
Hozzád emelkedni alig mer,
Ne bilincselj kételyemmel,
Se súlyos, vak félelemmel,
De erősítsd meg a Dalom,
Szüreteidről le ne késsek,
Pincéimtől se térítsenek el
Mételyes utat vesztő szédülések...
És hogyha mégis hullanék
Szár az avarba, kősúlyú hóba,
Átok ne verje arcom,
Ragyogtasd bíbor boraimban!

Balla Zoltán

Hajnal a körúton

Böszörmény – Te világ közepe!
– térképed látják messzi földön.
London, New York, Tokió, Melbourne –
csodálják, mi lehet e körutas-börtön.

Évek óta vágy: Világörökség legyen!
Óperencián túl
és innen is tudják:
mekkora itt az alkotó értelem.

Engem – ki hajnali porát szívom –
az ember érdekel, ki lót-fut, arat,
ki lovára ül még ma is,
kerekít hektáros halastavat.

Az ember, ki parkot épít,
szökőkútjának dallamot farag,
ki családot növeszt – mert tudja, érzi –
minden utódja hú marad.

Marad e tükör-tájon, hol konok népnek
jó föld az aranya.
Hajdúvitézek csitul fiai új szívvel járnak.
Isten házának kálvinos talaja.

E beszédnek „í”-zes ízét
világon máshol nem lelem.
Nevemen szólít ídes Néném -
szíp szava teli érzelem.

Postásom Pista tudja kínom,
tudja rá, mi a gyógyszerem.
Barátok hevét, tüzét vélem.
Asszonyom csókja van velem ...

Kilógó rózsza utam állja –
illata bódít, betakar.
Hunyorog rám a körúti hajnal.
Uram! Mikor lesz újra zivatar?

Mindennapi kenyérünk ...

Fiam, a kenyér Isten teste –
mondta sok éve nagyanyám.
Áldott kezével dagasztotta,
havonta hajnal hajnalán.

Szitáján szórta kenyérlisztjét,
kivájt teknőben ért’ kovász.
Öt kenyér-tészta púpra dagadt.
Illatban úszott a régi ház.

Kemencénk száján szikra pattant,
ölnyi szalmából láng pipált.
Kelesztő kosárból öt kenyérünk
lapátra téve vetni várt.

Ideje kell, míg szépre sülnék –
mosolygott rám hú nagyanyám.
Kiscipód néked előbb veszem ...
Kacsaszírt kent rá szaporán.

Micsoda ízek élnek bennem,
emléked, drága nagyanyám.
Tudom: a kenyér Isten teste ...
S öleltél, hajnal hajnalán.

Holló József

Képeslap Egerből

Régszökött századok széthagyott emléke
őrzi ezt a várost:
a barokkot, a sármost.

S a csorba várfalon még látja a képzelet,
ahogy jajszón és füstködön
küzd az életöszton.

Múltat és hősokeket kereső szemekbe
a Minaret felmered,
mint néma emlékezet.

S a szűk utcák zegzugán eltévedt léptet
a Bazilika lesi
és visszavezetgeti:

a tudással várandós, komor Líceumhoz.
Melynek sarkos épülete
vizsgadrukkal tele.

Hogy aztán az oldott diákzsivaj szállva
betöltse a várost
a barokkot, a sármost.

Szőlőillatot hoz a szél a dombról
már savasodik a bikavér
és öblös poharakér'

nyúlna két kézzel a borivó képzelet:
hogy vén pincék homályán
enyhítsen a szomján.

Így ér itt össze magával az idő
nagyhatalmú léte,
hogy egykedvűségbe

ölelje össze – a múltat a jelennel.
Mert akármerre mennél
mindenhol itt eszmél

a mi történelmünk e néma kövekben.
Hogy őrizze a várost:
a barokkot, a sármost.

Egri diákok

Járom a napfényvert
utkákat, tereket
melyek a diákzsivajtól
mindig túl népesek.

Harsányak, pajkosak
minden csínyre készek
s már irigykedem titkon
ha utánatok nézek.

Ahogy a fiatalság bohém
jókedve verődve:
itt múltat, jövődőt köt
az időnek dőlve.

Mert a diák, diák marad
bármi is változna –
nőhetett a vén Líceum
egyetemi rangra.

A jókedv, diákzsivaj
e várossal összenőtt
és ugyanúgy száll tova,
mint száz évvel ezelőtt.

A szép bűvöletén

*... a drága, drága révülés amelyben
mi fájt és mart és sajgott, elfelejtem.
(Pilinszky János)*

A szép szó megtartó irgalmával
kötözöm sebhelyes lelkemet.
Az asztalon Dzsida. A kezemben Ady.
Oldó révület sajog a csend felett.

Igéz a letisztult gondolat,
ahogy versimákká lett a szó.
És konkrét érzéssé válik a mámor
attól – mi szavakkal mondható.

Az érzések ösztönös szándékaiban
rejtőző igazság elvakít.
S úgy merengek már átszellemülten,
mint ősi oltárok előtt a hit.

E versek, mint időtlen üzenetek
előre, hátra látnak a mából.
Míg a vágy, kegyelmén ezer színt lebbent
a létezés ónszürke anyagából.

Mintha álmai kútjába lesne a szív
valami sodró, lüktető kábulaton.
A mélység vonzása átárad rajtam
– az elidőtlenült pillanaton.

Akár a fájás a szervetlen anyagban
érzéseim oly kimondhatatlanok:
... s egy embertelen korban emberré tesz a szép:
a csendben fennhangon versimákat olvasok.